

Jeroen Wiedenhof

De uitspraak van het Mandarijn
in 101 oefeningen

UITGEVERIJ BULAAQ · AMSTERDAM

Inhoud

Conventies en symbolen	viii
Voorwoord	ix
1 Mandarijn en Chinees	1
1.1 Chinese talen en talen in China	1
1.2 De transcriptie van het Mandarijn	2
1.3 Tips bij het leren van uitspraak en transcriptie	4
2 Tonen	5
2.1 Het uitspreken van tonen	5
2.2 De eerste toon	9
2.3 De tweede toon	10
2.4 De derde toon	11
2.5 De vierde toon	14
2.6 De neutrale toon	19
3 Beginklanken	23
3.1 Het uitspreken van medeklinkers	24
3.2 Stemhebbendheid en aspiratie	28
3.3 Labialen	30
3.4 Dentalen	32
3.5 Velaren	33
3.6 Alveolaren	35
3.7 Retroflexen	36
3.8 Palatalen	39
3.9 Inventaris	44
4 Eindklanken	47
4.1 Klinkers, medeklinkers en halfklinkers	47
4.2 Tweeklanken en drieklanken	48
4.3 a-klanken	49
4.4 e-klanken	51
4.5 i-klanken	53
4.6 De zeven zoemklanken	55
4.7 o-klanken	59
4.8 oe-klanken	61

4.9	ü-klanken	64
4.10	De retroflexe eindklanken	66
	Appendix 1 De Chinese lettergreep	71
	Appendix 2 De plaatsing van toonsymbolen	72
	Verwijzingen	73
	Antwoorden bij de luisteroefeningen	75
	Nederlands-Chinees register bij de oefeningen	
	練習 1 至 101 中荷對照目錄	83

Bij de tweede druk

Te oordelen naar de vele reacties van studenten en docenten heeft deze uitgave in een breed gevoelde behoefte kunnen voorzien. Vooral in het voortgezet onderwijs is de belangstelling voor Nederlandstalig cursusmateriaal de laatste jaren sterk gegroeid.

In deze herdruk is een tweetalig register opgenomen met de Chinese titels van alle 101 oefeningen, om met name voor Chineestalige docenten het gebruiksgemak van het materiaal te verhogen. Verder zijn in deze druk enkele zetfouten verbeterd.

Jeroen Wiedenhof
voorjaar 2009

Bij de derde herziene druk

In deze herdruk spreekt het boek de lezer aan met *je* in plaats van *u*. De tekst over de geschiedenis van het Mandarijn is herzien, de klankbeschrijvingen zijn aangescherpt en er zijn correcties in zetwerk en opmaak aangebracht. Het audiomateriaal bij dit boek is op www.bulaaq.nl downloadbaar gemaakt.

Jeroen Wiedenhof
zomer 2015

1 Mandarijn en Chinees

Het Mandarijn is de nationale taal van China. Het aantal sprekers stijgt snel en voortdurend, en ook onder Chinezen buiten China geniet deze taal veel populariteit. De uitspraak van het Mandarijn is te leren door iedereen die bereid is de oren open te zetten en onbekende klanken na te bootsen.

1.1 Chinese talen en talen in China

Het Mandarijn is niet alleen een van de meest gesproken Chinese talen, maar ook een van meest gesproken talen ter wereld. Aan het begin van de eenentwintigste eeuw spraken 875 miljoen mensen in en buiten China het Mandarijn als moedertaal: een zevende deel van de wereldbevolking.

Het Mandarijnse gebied omvatte van oudsher de stroomgebieden van de twee grootste Chinese rivieren, de Gele Rivier en de Yangzi. Van daaruit is de taal verder verspreid over geheel Noordoost-China en in noordwestelijke richting tot in Xīnjiāng. In Zuidoost-China worden andere Chinese talen gesproken, zoals het Wú aan de kust bij Shanghai en het Yuè in het gebied rond Kanton en Hongkong. Daarnaast telt China erg veel sprekers van niet-Chinese talen, zoals het Mongools, het Oeigoers, het Qiāng en het Tibetaans.

Gegeven deze taalvariatie en de enorme aantallen sprekers lijkt elke gedachte aan een standaard een praktische onmogelijkheid. Toch heeft het Mandarijn al sinds lang een speciale status: het gold als onderlinge norm voor de ambtelijke bovenlaag, de keizerlijke *mandarijnen* waarnaar de taal vernoemd is. Deze taal der mandarijnen richtte zich naar het dialect van Nanking, maar in 1421 verhuisde het hof vanuit Nanking naar Peking, waar het bleef tot aan de val van het keizerrijk in 1911. De norm voor het Mandarijn verschoof daarom, zij het met enige eeuwen vertraging, mee naar het dialect van Peking. Na de stichting van de Chinese Republiek in 1912 was de standaardisatie van taal en schrift geruime tijd onderwerp van openbare discussie. In 1932 werd het Mandarijn uitgeroepen tot *Guóyǔ* 'nationale taal' en het dialect van Peking aangenomen als officiële norm voor de uitspraak. Dezelfde standaardtaal werd in 1949 overgenomen door de Volksrepubliek China onder de naam *Pǔtōnghuà*, wat letterlijk 'algemene taal' betekent.

Het Mandarijn is sindsdien sterk verbreid op scholen en via de media. Na de politieke en economische openstelling van China in de jaren 1980 is het prestige van het Mandarijn buiten China snel gegroeid. In China zelf domi-

neert het Mandarijn: wie de taal thuis niet spreekt, kent deze meestal als tweede taal.

Ook in Taiwan is het Mandarijn van Peking als norm gehandhaafd, ondanks opmerkelijke veranderingen in het spraakgebruik. Na de stichting van de Volksrepubliek China in 1949 werd het eiland Taiwan overspoeld met immigranten uit Noord-China die het Mandarijn meenamen als moedertaal en ook de oorspronkelijke naam *Guóyǔ* handhaafden. Door de sociale en politieke scheiding met het Chinese vasteland heeft het Mandarijn sindsdien een aparte ontwikkeling doorgemaakt in Taiwan: uitspraak, woordenschat en grammatica hebben een eigen identiteit verworven. Het Mandarijn van Taiwan is daarmee een taalkundig feit, ook al blijft het Taiwanese onderwijs met name voor de uitspraak uitgaan van de Pekinese norm van 1932. Ook in Singapore heeft deze standaard van Peking de status van nationale taal. Dit standaard-Mandarijn wordt in Singapore meestal met een eigen naam aangeduid: *Huáyǔ*, letterlijk ‘Chinese taal’.

Gezien deze brede acceptatie is deze handleiding gebaseerd op de gangbare uitspraak van Peking. Terloops zijn in de tekst enkele verschillen aangegeven met de huidige uitspraak van het Mandarijn in Taiwan.

1.2 De transcriptie van het Mandarijn

Een transcriptie is het gebruik van letters en symbolen om de spraakklanken van een taal eenvoudig en precies te noteren. Men zou bijvoorbeeld in een transcriptie van het Frans de woorden *eau* ‘water’ en *haut* ‘hoog’ beide als *o* kunnen schrijven. Vergeleken met de Franse spelling vertonen Chinese karakters veel lossere verbanden met het gesproken woord. Daarom leren ook Chinese kinderen hun eerste karakters op school met behulp van een transcriptie om de uitspraak weer te geven.

Sinds de vroegste westerse contacten met China zijn Chinese talen door Europese missionarissen in het Latijnse schrift genoteerd; figuur 1 toont een populaire Mandarijnse transcriptie uit de zeventiende eeuw. Omdat dezelfde Latijnse letters vaak verschillende klanken voorstellen in talen zoals Spaans, Portugees, Frans en Engels ontstonden er ook heel verschillende Mandarijnse transcripties. Deze verscheidenheid is tot in de twintigste eeuw blijven bestaan. Ter illustratie zijn in tabel 2 de Mandarijnse woorden voor ‘leren’ en ‘maken’ gespeld in vijf veel gebruikte transcripties.

Figuur 1 Een vroeg voorbeeld van een transcriptie van het Mandarijn

Fragment van de 西儒耳目資 *Xī rú ěr mù zī*
‘Kost voor de oren en ogen van westerse geleerden’, in 1626 samengesteld door Niklaas Trigault.

bron: Trigault (1957, deel 1, p. 64)

五 母 五 午 u	四 元 四 阿 o	三 字 三 衣 i	二 一 二 音 額 e	一 鳴 自 一 音 土 a	○ 同 鳴 字 父
cu 粗	co 左	ci 祭	ce 則	ca 雜	cc 則
chü 主	cho 竹	chi 知	che 者	cha 察	ch 者
ku 古	ko 歌	ki 已	ke 格	ka 雜	k 格
pu 布	po 波	pi 備	pe 百	pa 巴	p 百
tu 都	to 都	ti 地	te 德	ta 大	t 德

Tabel 2 Verschillen tussen moderne transcripties van het Mandarijn

	Transcriptie				
	Wade-Giles (1892)	Zhùyīn Fúhào (1913)	Gwoyeu Romatzyh (1926)	Yale (1943)	Pinyin (1958)
Voorbeeld					
‘leren’	hsüeh ²	ㄒㄩㄝˊ	shyue	sywé	xué
‘maken’	tso ⁴	ㄊㄨㄛˋ	tzuoh	dzwò	zuò

Figuur 3 Chinese tekst in Pinyin-transcriptie

Toelichting bij de transcriptie van een toespraak van partijvoorzitter 毛泽东 Máo Zédōng.

bron: Liú (1964)

PINXIEZHE DE HUA

Lìyòng liúshēngpiàn shì liànxí lǎngdú, liànxí pǔtōnghuà de hǎo fāngfǎ. Bá lǎngdúde cáiliao pīnxiě chulai, jiù keyǐ zài liànxí lǎngdú, liànxí pǔtōnghuà de shíhou, yòu liànxí pīnyīn, bǎ zhè sānzhě mìqiède jiéhéle qilai.

Pǔtōnghuà lǎngdú liúshēngpiàn shì pǔtōnghuà fāyīn zuì biāozhǔnde lǎoshī, shì zuì fúhé nǐ xūyào de lǎoshī, tā keyǐ zài nǐ fāngbiānde rènhe shíhou jiāo ni, yíbiàn yòu yíbiàn de, yóngyuǎn bùxián máfan, yóngyuǎn bù zhīdao píjuàn, érqǐe yóngyuǎn bàochí gāodùde rènzhēn jīngshen.

In dit boek wordt de Pinyin-transcriptie gebruikt. De naam van deze transcriptie is voluit Hànyǔ Pīnyīn, letterlijk ‘spelling van het Chinees’. Het Pinyin is in China sinds 1958 in gebruik. Aanvankelijk was deze spelling kandidaat om het karakterschrift geheel te vervangen. Figuur 3 toont een fragment van een Pinyin-tekst uit 1964; in datzelfde jaar werd definitief tot het behoud van het karakterschrift besloten. De internationale doorbraak van het Pinyin kwam na 1971, toen de Volksrepubliek China toetrad tot de Verenigde Naties. Het Pinyin is sinds de jaren 1980 de meest gebruikte transcriptie van het Mandarijn.

1.3 Tips bij het leren van uitspraak en transcriptie

Een goede uitspraak verbetert het contact met moedertaalsprekers. Tweede taalsprekers met een goede uitspraak worden gemakkelijker serieus genomen; andersom kan een gebrekkige uitspraak ertoe leiden dat moedertaalsprekers meer letten op de vorm dan op de inhoud van de boodschap. Daarnaast heeft een goede beheersing van de uitspraak een wezenlijke invloed op de luistervaardigheid, omdat het veel gemakkelijker is om spraakklanken waar te nemen als men deze ook zelf kan voortbrengen.

Voor het leren van de uitspraak zijn timing en tijdsinvestering nodig. In combinatie met een taal cursus leert men de uitspraak bij voorkeur in de eerste paar dagen, in een periode waarin geen of relatief weinig tijd wordt besteed aan andere taalzaken. Ruime tijd voor uitspraak oefeningen aan het begin verdient zich later altijd terug, want het duurt aanzienlijk langer om verkeerd aangeleerde spraakklanken achteraf te corrigeren.

Bij het leren van de uitspraak van een vreemde taal kan het schrift een fors obstakel vormen. Dat geldt niet alleen voor Chinese karakters, maar zelfs voor de Pinyin-spelling. Deze transcriptie koppelt voor de student onbekende klanken aan bekende Latijnse letters. Bij het gelijktijdig leren van transcriptie en uitspraak zal men dus de neiging moeten onderdrukken om de letters van de transcriptie uit te spreken zoals in het Nederlands, Engels of andere talen. In de volgende hoofdstukken wordt beschreven welke Mandarijnse spraakklanken de letters in het Pinyin wel vertegenwoordigen.

2 Tonen

Zoals alle Chinese talen is het Mandarijn een toontaal. Toontalen zijn talen waarin verschillen in toonhoogte en toonverloop worden ingezet om betekenissen te onderscheiden: *míng* heeft een stijgende toon en betekent 'naam', maar *mìng*, met een dalende toon, betekent 'leven'. Een dergelijk gebruik van toon komt vrij algemeen in de wereld voor. Behalve in Azië zijn ook veel talen in Afrika en Amerika toontalen.

2.1 Het uitspreken van tonen

Gedacht vanuit de klinkers en medeklinkers van het Nederlands kan toon worden voorgesteld als een extra dimensie, zoals getoond in de tabellen 4 en 5. Van de Nederlandse woorden in tabel 4 verschillen de klinkers langs de horizontale as en wisselen de beginmedeklinkers langs de verticale as. Er zitten gaten in het schema, want *ket* en *mit* zijn geen gangbare Nederlandse woorden. Voor het Mandarijn kan in een dergelijk schema een extra as worden getekend voor de toon. In tabel 5 staat deze dimensie haaks op de drie getoonde vlakken. Ook in dit schema vallen gaten: zo zijn *mīng* en *bíng* geen gangbare woorden in het Mandarijn.

Oefening 1 / Klinkers, medeklinkers en tonen in het Mandarijn

Luister voor een eerste indruk van het Mandarijn naar de woorden die in tabel 5 worden getoond. Je hoeft niets na te zeggen.

Het Mandarijn heeft vijf tonen, waarvan er vier met nummers worden aangeduid: de eerste toon, de tweede toon, de derde toon en de vierde toon. De vijfde toon wordt meestal niet genummerd, maar neutrale toon genoemd.

De tonen van het Mandarijn kunnen worden weergegeven in een toongrafiek. Figuur 6 toont de werking van zo'n grafiek aan de hand van fantasietonen. Deze zijn dus niet ontleend aan het Mandarijn of aan enige andere taal, maar alleen bedoeld om de werking van een toongrafiek te illustreren. De toonhoogte is afgezet op de verticale as, het tijdsverloop op de horizontale. Het volume wordt aangeduid door de dikte van de lijnen.

Tabel 4 Klinkers en medeklinkers in het Nederlands

klinker → ↓ medeklinker	e	i	o
	p	<i>pet</i>	<i>pit</i>
k	--	<i>kit</i>	<i>kot</i>
m	<i>met</i>	--	<i>mot</i>
z	<i>zet</i>	<i>zit</i>	<i>zot</i>

Tabel 5 Klinkers, medeklinkers en tonen in het Mandarijn – zie oefening 1

klinker → ↓ medeklinker	e		i
	b	bēng 'schorren'	mēng 'gissen'
m			--
k ↓ mede	b	béng 'niet hoeven'	míng 'naam'
	m	méng 'bedekken'	
k ↓ mede	b	bèng 'pomp'	bìng 'ziekte'
	m	mèng 'droom'	mìng 'leven'

Shi-verhaal

施氏食獅史

石室詩士施氏，嗜獅，誓食十獅。氏時時適市視獅。十時，適十獅適市。是時，適施氏適市。氏視是十獅，恃矢勢，使是十獅逝世。氏拾是十獅屍，適石室。石室濕，氏使侍拭石室。石室拭，氏始試食是十獅屍。食時，始識是十獅屍，實十石獅屍。試釋是事。

Shī shì shí shī shǐ

Shí shì shī shì Shī shì, shì shī, shì shí shí shī. Shì shíshí shì shì shì shī. Shí shí, shì shí shī shì shì. Shì shí, shì Shī shì shì shì. Shì shì shì shí shī, shì shǐ shì, shǐ shì shí shī shì shì. Shì shí shì shí shī shī, shì shí shì. Shí shì shī, shì shǐ shì shì shí shì shì. Shí shì shì, shì shǐ shì shí shì shí shī shī. Shí shí, shǐ shì shì shí shī shī, shí shí shí shī shī. Shì shì shì shì.

bron: Chao ([1959]: 143)

Hoe heer Shī tien leeuwen zou verorberen

Heer Shī was een dichter die woonde in een rotskamer. Hij was verzot op leeuwen en had gezworen er tien te verorberen. Op gezette tijden ging hij naar de markt om er leeuwen te zien. Om klokke tien waren er net tien leeuwen op de markt gezet, en het trof dat heer Shī juist toen naar de markt was gegaan. Hij zag die tien leeuwen, ging prat op zijn pijlen en bracht ze alle tien om het leven. Hij verzamelde de tien leeuwenlijken en sleepte deze naar zijn rotskamer. De rotskamer was vochtig, dus droeg hij zijn bedienden op om die droog te poetsen. Pas toen de rotskamer droog was, probeerde hij de tien leeuwenlijken te verorberen. En pas toen hij ervan at, ontdekte hij dat deze tien leeuwenlijken eigenlijk tien stenen leeuwenlijken waren! Probeer dat nu maar eens te verklaren.

Deze tekst is als grap in het Klassiek Chinees gecomponeerd door de taalkundige pionier Yuen Ren Chao (趙元任 Zhào Yuánrèn, 1892-1982). Bij het hardop voorlezen volgt het Klassiek Chinees de moderne uitspraak, in dit geval die van het Mandarijn. De tekst zelf is echter niet in het Mandarijn, waardoor het verhaal los van de Chinese karakters onverstaaanbaar is.

Oefening 85 / Shi-verhaal

Luister naar de tekst.

 Oefening 86 / De letter *i*: actief

Luister naar de verschillen tussen *i*-klanken en zoemklanken, die beide met de letter *i* worden geschreven. Elk voorbeeld is twee keer te horen; zeg de voorbeelden na in de pauzes.

a. <i>cízhí</i> ‘ontslag nemen’	<i>níchí</i> ‘modderpoel’
b. <i>jìzǐ</i> ‘jongste zoon’	<i>zhìzǐ</i> ‘proton’
c. <i>cíqì</i> ‘porselein’	<i>jírì</i> ‘marktdag’
d. <i>zǐlǐ</i> ‘graankorrel’	<i>qǐlǐ</i> ‘opstaan’
e. <i>zìzhì lì</i> ‘zelfbeheersing’	<i>zìzhì shì</i> ‘stad met zelfbestuur’
f. <i>sìshì yī</i> ‘eenenveertig’	<i>sìshì sì</i> ‘vierenveertig’

 Oefening 87 / De letter *i*: passief

Luister naar de opnamen a tot en met j. Noteer alles wat je hoort in de Pinyin-transcriptie.

a.	f.
b.	g.
c.	h.
d.	i.
e.	j.

 Oefening 88 / Zoemklank -*i* tegenover eindklank -*e*: actief

Luister naar de verschillen tussen de zoemklanken en de eindklank-*e*. Elk voorbeeld is twee keer te horen; zeg de voorbeelden na in de pauzes.

Spreek de zoemklanken duidelijk uit als medeklinkers en de eindklanken -*e* als klinkers. Bedenk verder dat de uitspraak van de eindklank -*e* afwijkt in de neutrale toon (§ 4.4).

a. <i>shí</i> ‘tien’	<i>shé</i> ‘slang’
b. <i>rè</i> ‘heet’	<i>rì</i> ‘dag’
c. <i>chǐ</i> ‘meetlat’	<i>chě</i> ‘trekken’
d. <i>cì</i> ‘keer, maal’	<i>cè</i> ‘peilen’
e. <i>sīqíng</i> ‘verboden liefde’	<i>sèqíng</i> ‘seks’
f. <i>yānzhì</i> ‘rouge’	<i>yān zhe</i> ‘in rook gehuld’

g. *gānzhe* ‘suikerriet’*gānzhi* ‘delicatessen’h. *Shèshì* ‘Celsius’*shīshè* ‘dichtersgroep’**Oefening 89** / Zoemklank -i tegenover eindklank -e: passief

Luister naar de opnamen a tot en met j. Noteer alles wat je hoort in de Pinyin-transcriptie.

a.	f.
b.	g.
c.	h.
d.	i.
e.	j.

4.7 o-klanken

De drie o-klanken, -o, -ou en -ong, kunnen ruwweg met Nederlandse klinkers vergeleken worden, zoals in tabel 17. De verschillen met het Nederlands zijn hieronder aangeduid.

De eindklank -o komt overeen met de eindklank -uo van de oe-klanken (§ 4.8). Deze wordt na de labiale medeklinkers, *b-*, *p-*, *m-* en *f-*, geschreven als -o en na alle andere medeklinkers als -uo. De eindklanken van *pò* ‘stuk’ en *ruò* ‘zwak’ zijn dus gelijk, net als die van *Fó* ‘Boeddha’ en *nuó* ‘opschuiven’. Ook de spelling *wo*, zoals in *wō* ‘nest’, valt onder de eindklank -uo.

Voor de eindklank -ou gaat de vergelijking met de o-klank in *rood* redelijk op. Toch wordt de o in het Nederlands vaak met sterk geronde lippen uitgesproken, terwijl de Mandarijnse eindklank -ou eindigt met een zwakke ronding. Voor de eindklank -ong geldt hetzelfde: de lipronding is minder sterk dan in de oe-klank van *roet*. Wanneer deze eindklank zonder beginklank verschijnt, heeft de lettergreep een afwijkende spelling, namelijk *weng*.

Antwoorden bij de luisteroefeningen

Oefening 7 / Eerste en tweede toon: passief

a. 1	-	(guō 'pan')	f. 2 2	' '	(Hélan 'Nederland')
b. 2	'	(nán 'moeilijk')	g. 1 2	- '	(jīngyíng 'fonkelend')
c. 2	'	(liú 'blijven')	h. 1 1	--	(dōngfāng 'het oosten')
d. 1	-	(shū 'boek')	i. 2 1	' -	(méi tiāor 'onberispelijk')
e. 2	'	(mián 'katoen')	j. 1 2	- '	(kāi mén 'de deur openen')

Oefening 10 / Eerste en derde toon: passief

a. 3	ˇ	(mǎ 'paard')	f. 1, 3	- ˇ	(gāoděng 'hoog niveau')
b. 3	ˇ	(jiǔ 'drank')	g. 1 1	--	(jīntiān 'vandaag')
c. 1	-	(māo 'poes')	h. 3 1	ˇ -	(wǒfāng 'van onze kant')
d. 3	ˇ	(shǔ 'tellen')	i. 3 1	ˇ -	(hǎo tīng 'mooi van klank')
e. 1	-	(gōu 'haak')	j. 1 3	- ˇ	(tāndiǎn 'marktstalletje')

Oefening 12 / Tweede en derde toon: passief

a. 3	ˇ	(shǎo 'weinig')	f. 2 3	ˇ ˇ	(pándiǎn 'inventariseren')
b. 2	'	(niú 'rund')	g. 3 2	ˇ ˇ	(běnrén 'ondergetekende')
c. 2	'	(láo 'stal')	h. 2 2	ˇ ˇ	(ná sháo 'een lepel pakken')
d. 3	ˇ	(yǎng 'opvoeden')	i. 3 2	ˇ ˇ	(hǎo wár 'leuk')
e. 3	ˇ	(niǎor 'vogel')	j. 2 3	ˇ ˇ	(xízǎo 'wassen')

Oefening 14 / Eerste, tweede en derde toon: passief

a. 3	ˇ	(zǒu 'lopen')	f. 3 2	ˇ ˇ	(xiǎo hár 'kindje')
b. 1	-	(dāo 'mes')	g. 2 1	' -	(qí chē 'fietsen')
c. 2	'	(néng 'kunnen')	h. 2 3	ˇ ˇ	(Nár yǒu? 'Waar heb je die?')
d. 3	ˇ	(zhǎo 'zoeken')	i. 3 1 2	ˇ - ˇ	(Wǒ shuō xíng. 'Volgens mij gaat 't.')
e. 2	'	(líng 'nul')	j. 1 1 3	-- ˇ	(chūfā diǎn 'uitgangspunt')

Oefening 17 / Eerste en vierde toon: passief

a. 1	-	(xī 'west')	f. 1 4	--	(shāngdiàn 'winkel')
b. 4	ˋ	(líng 'overig')	g. 1 1	--	(jiāo shū 'onderwijzen')
c. 4	ˋ	(guà 'ophangen')	h. 4 1	ˋˋ	(huàjiā 'schilder')
d. 1	-	(fēn 'delen')	i. 4 4	ˋˋ	(nòng huài 'stukmaken')
e. 1	-	(tāng 'soep')	j. 1 4	--	(tīng huà 'gehoorzamen')

Oefening 19 / Tweede en vierde toon: passief

a. 4	ˋ	(yào 'willen')	f. 4 2	ˋˋ	(màn lái 'kalm aan')
b. 4	ˋ	(jù 'zin')	g. 4 4	ˋˋ	(yàomìng 'vreselijk')
c. 4	ˋ	(pài 'stroming')	h. 4 2	ˋˋ	(dàxué 'universiteit')
d. 2	'	(lóng 'draak')	i. 2 2	' '	(háoyóu 'oestersaus')
e. 4	ˋ	(tàng 'heet')	j. 2 4	ˋˋ	(xuéxiào 'school')